

Fimmtudaginn 5. nóvember 1998.

Nr. 396/1998.

M

(Gestur Jónsson hrl.)

gegn

K

(Lára V. Júlíusdóttir hrl.)

Kærumál. Börn. Aðfarargerð. Innsetningargerð. Erlendur dómur.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Gunnlaugur Claessen og Arnljótur Björnsson og Björn Þ. Guðmundsson, settur hæstaréttardómari.

Sóknaraðili skaut málinu til Hæstaréttar með kæru 24. september 1998, sem barst réttinum ásamt kærumálgögnum 28. sama mánaðar. Kærður er úrskurður Héraðsdóms Reykjavíkur 24. september 1998, þar sem hafnað var kröfu sóknaraðila um, að þrír synir hans og varnaraðila, sem fæddir eru 1987, 1990 og 1991, yrðu teknir úr umráðum varnaraðila með beinni aðfarargerð og afhentir sóknaraðila eða hérlandum umboðsmanni hans. Kæruheimild er í 4. mgr. 84. gr. laga nr. 90/1989 um aðför, sbr. 102. gr. laga nr. 92/1991. Krefst sóknaraðili þess, að heimilað verði, að umbeðin innsetningargerð nái fram að ganga. Hann krefst einnig málskostnaðar í héraði og kærumálskostnaðar.

Varnaraðili krefst staðfestingar hins kærða úrskurðar og kærumálskostnaðar.

I.

Í málátlíbúnaði sóknaraðila fyrir Hæstarétti eru gerðar athugasemdir við meðferð málsins fyrir héraðsdómi, og telur hann meðal annars, að lagaheimild hafi skort til þess, að tveir meðdómsmenn yrðu kvaddir til setu í dómi. Þessu til stuðnings er bent á 17. gr. laga nr. 160/1995 um viðurkenningu og fullnustu erlendra ákvarðana um forsjá barna, afhendingu brottnuminna barna o. fl.

Samkvæmt 1. mgr. 84. gr. laga nr. 90/1989 skal beita almennum reglum um meðferð einkamála í héraði í málum samkvæmt 13. kafla aðfararlaga, eftir því sem við getur átt. Héraðsdómari taldi þörf á sérkunnáttu í dómi við úrlausn málsins. Var honum heimilt að

kveðja til tvo meðdómsmenn, sem hafa slíka sérkunnáttu, sbr. 2. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála, en meðdómsmennirnir eru báðir sálfræðingar. Verður ekki fallist á athugasemdir sóknaraðila, sem að þessu lúta.

Þá gerir sóknaraðili athugasemdir við þá aðferð, sem viðhöfð var til að kanna afstöðu barna málsaðila til kröfu sóknaraðila. Í greinargerð hans fyrir Hæstarétti kemur fram, að héraðsdómari hafi ákveðið, að meðdómsmenn ræddu einslega við drengina, áður en meðferð málsins hófst fyrir dómi. Mótmælir sóknaraðili því, að niðurstaða málsins sé fengin á grundvelli viðtala við syni sína, sem hvorki hann sjálfur né lögmaður sinn hafi átt kost á að fylgjast með. Þá liggi ekkert endurrit fyrir um, hvað kom fram í viðtölunum.

Samkvæmt 61. gr. barnalaga nr. 20/1992 getur dómari ákveðið, að öðrum málsaðila eða báðum sé óheimilt að vera viðstaddir, er viðhorf barns er kannað samkvæmt 4. mgr. 34. gr. sömu laga. Skuli kynna málsaðilum, hvað fram hafi komið um afstöðu barns, áður en mál er flutt. Sú aðferð héraðsdóms, sem höfð var til að kanna viðhorf drengjanna, var í samræmi við 17. gr. laga nr. 160/1995. Verður ekki fallist á þau mótmæli sóknaraðila, sem að framan er getið.

II.

Til stuðnings kröfu sinni vísar sóknaraðili einkum til 11. gr. laga nr. 160/1995. Þar komi fram sú meginregla, að barn, sem er flutt hingað til lands með ólögmætum hætti eða haldið hér á ólögmætán hátt, skuli eftir beiðni afhent þeim, sem rétt hafi til þess, ef barnið var búsett í ríki, sem er aðili að Haagsamningi frá 25. október 1980, rétt áður en það var flutt á brott eða hald hófst. Ísland og Bandaríkin séu aðilar að þessum samningi, sem nánar er getið í úrskurði héraðsdóms. Samkvæmt úrskurði dómstóls í Bandaríkjunum 4. ágúst 1998 fari sóknaraðili nú einn með forsjá barna málsaðila, eftir að varnaraðili hafi brotið ákvæði í skilnaðarskilmálum þeirra með því að halda börnunum á Íslandi með ólögmætum hætti frá því í júní 1998. Sóknaraðili bendir á, að undantekningar þær frá meginreglunni, sem fram komi í 12. gr. laganna, beri að skýra þröngt. Héraðsdómur hafi hins vegar við úrlausn málsins skýrt þær svo rúmt, að ekki fái staðist, og geti nefnd undantekningarákvæði ekki réttlætt, að hafnað verði kröfu um að afhenda börnin.

Af hálfu varnaraðila er því mótmælt, að forsjá barnanna hafi verið sameiginleg samkvæmt skilnaðarskilmálum málsaðila, sem ákveðnir voru af bandaríska dómstólnum 4. mars 1998. Sé hvergi að finna ótvírætt ákvæði um, að svo sé. Forsjá barnanna hafi því verið hjá varnaraðila einum, þótt umgengnisréttur sóknaraðila hafi verið rúmur. Krafa varnaraðila um staðfestingu úrskurðar héraðsdóms er að öðru leyti einkum studd við ákvæði 2.–4. töluliðar 12. gr. laga nr. 160/1995. Er því jafnframt mótmælt, að þau ákvæði beri að skýra svo þröngt sem sóknaraðili heldur fram.

III.

Af skilnaðarskilmálum málsaðila frá 4. mars 1998 verður ekki annað ráðið en þeim hafi verið veitt sameiginleg forsjá barnanna. Eru þar jafnframt ýtarleg ákvæði um ákvörðunarrétt hvors um sig um fjölmörg málefni, sem varða börn þeirra. Heimili barnanna skyldi vera hjá varnaraðila innanumdæmis í, og var henni óheimilt án sérstaks leyfis eða samkomulags að flytja þau út fyrir umdæmið í því skyni að breyta heimilisfesti þeirra. Umgengnisréttur sóknaraðila og meðlagsskylda hans var nákvæmlega tilgreind í skilmálunum.

Varnaraðili var búsett í Bandaríkjunum fyrst eftir skilnað málsaðila. Er fram komið, að hnökrar hafi þegar orðið á framkvæmd skilnaðarskilmála þeirra. Segir þannig í aðfararbeiðni, að fljótlega hafi borið á, að varnaraðili virti ekki gagnkvæman rétt sóknaraðila og barnanna til samvista. Einnig beindi varnaraðili kvörtun til dómara þegar í lok mars 1998 yfir brotum sóknaraðila á settum skilyrðum um umgengnisrétt við börnin. Er haldið fram, að sóknaraðila hafi verið veitt viðvörðun af því tilefni.

IV.

Afstöðu eins barnanna til foreldra sinna er lýst í bréfi Jerry M. Lewis III barnageðlæknis 3. ágúst 1998. Segir læknirinn þar, að hann hafi hitt barnið vikulega frá september 1997 til 1. júní 1998, er hinn síðarnefndi neitaði að koma til viðtals. Hafi upphaflega verið leitað til sín vegna reiðihæðunar (angry behavior) barnsins, einkum gagnvart föður sínum. Vaxandi deilur foreldranna hafi leitt til þess, að barnið tók afstöðu með móður sinni og gegn föður sínum. Telur læknirinn einsýnt, að þrátt fyrir erfiðleika í samskiptum feðganna

þurfi barnið á sambandi við föður sinn að halda og að samband þeirra hafi batnað við meðferðina.

Í úrskurði héraðsdóms er greint frá athugun meðdómsmanna á viðhorfi barna málsaðila til úrlausnarefnisins. Hafi börnin lýst eindregnum vilja til að dveljast áfram hjá móður sinni. Lýsa meðdómsmenn því áliti sínu, að framburður barnanna sýndi raunverulegan vilja þeirra og hvorki verið um að ræða samantekin ráð þeirra né að þeim hafi verið lögð orð í munn. Meta þeir framburð barnanna svo, að þau séu núna andvíg því að flytjast til sóknaraðila.

V.

Ekkert er fram komið, sem gefur tilefni til að vefengja, að viðhorf barna málsaðila til deiluefnisins sé það, sem meðdómsmenn lýsa í hinum kærða úrskurði. Við úrlausn málsins verður í því sambandi jafnframt að líta til þess, að varnaraðili ákvað að flytjast búferlum til Íslands. Er óvefengt, að eftir að elsti sonur málsaðila fæddist, hafi hún ekki unnið utan heimilis, heldur annast börnin og sinnt heimilisstörfum. Verður ekki annað séð en börnin hefðu að minnsta kosti takmarkað tækifæri til samneytis við hana, ef kröfur sóknaraðila í aðfararmáli þessu yrðu teknar til greina.

Að öllu virtu verður fallist á með varnaraðila, að kröfur sóknaraðila í málinu skuli ekki ná fram að ganga, sbr. einkum 3. tölul. 12. gr. laga nr. 160/1995, sbr. 17. gr. sömu laga. Rétt þykir, að hvor málsaðili beri sinn kostnað af rekstri málsins fyrir Hæstarétti.

D ó m s o r ð:

Hinn kærði úrskurður er staðfestur.

Málkostnaður fyrir Hæstarétti fellur niður.

Úrskurður Héraðsdóms Reykjavíkur 24. september 1998.

Mál þetta, sem tekið var til úrskurðar að loknum munnlegum flutningi 17. september sl., var þingfest 4. september sl.

Gerðarbeiðandi er M, f. 1951, nú til heimilis í Bandaríkjunum.

Gerðarþoli er K, f. 1956, nú til heimilis að í Reykjavík.

Kröfur gerðarbeiðanda eru þær, að dómstóllinn heimili, að börn sín og gerðarþola, S, f. 1987, Þ, f. 1990, og M, f. 1991, verði tekin úr umráðum gerðarþola með innsetningargerð og afhent gerðarbeiðanda eða hérlandum umboðsmanni hans. Þá er krafist málskostnaðar.

Gerðarþoli krefst þess, að synjað verði um hina umbeðnu gerð. Þá er þess krafist, að kæra fresti aðför, komi til þess, að orðið verði við kröfu gerðarbeiðanda. Þá er krafist málskostnaðar.

Málavextir.

Gerðarbeiðandi lýsir málavöxtum á þá lund, að með úrskurði héraðsdóms í hafi verið staðfestur lögskilnaður aðila málsins. Jafnframt staðfestingu skilnaðarins hafi í úrskurðinum verið kveðið ýtarlega á um málefni barna málsaðila. Gerðarbeiðandi kveður grundvallaratriði úrskurðarins vera þessi:

Gerðarbeiðandi og gerðarþoli fari sameiginlega með forsjá og lögráð barnanna.

Varanlegt aðsetur barnanna skuli vera ísýslu í, Bandaríkjunum.

Varanlegu aðsetri verði ekki breytt án samkomulags beggja aðila eða leyfis dómsins.

Réttur barnanna til samvistar við gerðarbeiðanda og gerðarþola og gagnkvæmt sé nákvæmlega tilgreindur.

Gerðarbeiðandi heldur því fram, að fljótlega eftir uppkvaðningu þessa úrskurðar hafi farið að bera á því, að gerðarþoli virti ekki gagnkvæman rétt gerðarbeiðanda og barnanna til samvistar. Mun gerðarþoli skömmu síðar hafa flust til Íslands með börnin án þess að hafa haft um það nokkurt samráð við gerðarbeiðanda eða héraðsdóminn, sem kveðið hafði upp framangreindan úrskurð. Gerðarbeiðandi kveðst hafa upplýsingar um þau áform gerðarþola að setjast að varanlega hér á landi með börnin.

Vegna þessara alvarlegu og ótvíræðu brota gerðarþola og óhlýðni við löglegan upp kveðinn dómsúrskurð kvað héraðsdómurinn í upp úrskurð 4. ágúst sl., og hefur gerðarbeiðandi lagt fram þýðingu löggilts skjalaþýðanda á honum. Þar segir svo: „Dómstóllinn telur því, að það sé börnunum, S, Þ og M, fyrir bestu og nauðsynlegt til að halda dómsvaldi í máli barnanna áfram hjá þessum dómstól að kveða upp eftirfarandi úrskurðarorð:

1. Úrskurðað er, að varnaraðili, K, skuli, þegar er henni er birtur úrskurður þessi, skila börnunum, S, Þ og M, til M, og að M skuli hafa umráð barnanna, þar til dómstóllinn kann að úrskurða annað eða leggja annað fyrir.

2. Úrskurðað er, að hver sá löggæslumaður á vegum fylkis eða staðar eða starfandi á alþjóðlegum vettvangi og vald hefur til þess, skuli taka börnin, S, Þ og M, í sín umráð og afhenda þau M til umráða, sem skal hafa umráð þeirra, þar til dómstóll þessi ákveður annað.“

Gerðarþoli skýrir svo frá málavöxtum, að aðilar málsins, sem báðir eru

íslenskir ríkisborgarar, hafi verið í hjúskap í tíu ár og átt saman framan- greind þrjú börn. Þann tíma, sem þau voru í hjúskap, hafi þau verið búsett í Bandaríkjunum, og þar fengu þau lögskilnaðarleyfi 4. mars sl. Í skilnaðarskilmálum, sem gengið var frá fyrir dómstól í, var heimili barnanna ákveðið hjá móður. Skilnaðarskilmálar hafi að öðru leyti verið mjög ýtar- legir og skyldur foreldranna vandlega útlistaðar bæði um umgengni og eins greiðslur meðlags og lífeyris. Meðal annars hafi verið kveðið á um það, að föður væri óheimilt að hafa hjá sér gesti af gagnstæðu kyni, þegar hann hefði börnin hjá sér. Þetta ákvæði hafi hann margsinnis brotið og fengið viðvörðun sl. vor vegna þessa. Hann hafi þó ekki orðið við þeirri viðvörðun, og hafi þetta verið kært til dómstólsins sl. vor. Enn fremur hafi hann oft- sinnis brotið skilmála, að því er lýtur að greiðslu meðlags og lífeyris.

Gerðarþoli hafi komið hingað til lands í júní sl. með börn sín í sumar- leyfi. Koma hennar hingað hafi verið í samræmi við ákvæði skilnaðarskil- málanna um dvöl í sumarleyfi. En er hún hafi verið komin til landsins, hafi hún ekki talið sér fært að snúa aftur; bæði hafi það verið henni ofviða fjár- hagslega og tilfinningalega, og eins hafi hún talið það börnunum fyrir bestu að vera hér á landi hjá ættingjum og vinum og alast hér upp. Gerðarþoli, sem er, hefur sest hér að ásamt börnunum, og ganga þau hér í skóla, en hún vinnur á, Gerðarþoli hefur höfðað mál fyrir Héraðsdómi Reykja- víkur til þess að fá viðurkennda forsjá sína yfir börnunum.

Málavextir og lagarök.

Gerðarbeiðandi vísar máli sínu til stuðnings til framangreinds úrskurðar- orðs héraðsdómsins í svo og til annarra úrskurða þess dómstóls um málefni aðila. Þá vísar gerðarbeiðandi til þess, að Ísland og Bandaríkin séu aðilar að samningi um einkaréttarleg áhrif af brottnámi barna til flutnings milli landa, sem gerður hafi verið í Haag 25. október 1980. Samkvæmt samningnum og ákvæðum laga nr. 160/1995 um viðurkenningu og fullnustu erlendra ákvarðana um forsjá barna, afhendingu brottnuminna barna og fleira, einkum 11., 13. og 1. mgr. 20. gr., beri hér á landi að framfylgja úr- skurði héraðsdómsins í um forsjá barns og dvalarstað, enda ekkert, sem bendi til þess, að hann sé andstæður grundvallarreglum íslensks réttar- skipulags. Fara skuli með beiðni um fullnustu ákvörðunar eftir lögum um aðför. Krafa gerðarbeiðanda um afhendingu barnanna styðjist auk þess við 73. gr. laga um aðför nr. 90/1989.

Þá vísar gerðarbeiðandi til þess, að allir aðilar, þ. e. gerðarbeiðandi, gerðarþoli og börnin, hafi íslenskt ríkisfang. Börnin hafi einnig bandarískt ríkisfang, enda fædd þar og hafi verið þar alla ævi. Þá er vakin athygli

á því, að í forsendum úrskurðar hins bandaríska dómstóls frá sé tekið fram, að aðstæður allar hjá gerðarbeiðanda séu góðar og ekkert bendi til, að börnunum sé nein hættu búin af samvistum við hann. Hugsanleg andmæli gerðarþola, sem studd væru slíku, hafi því verið afgreidd af réttum aðilum með dómsniðurstöðu.

Gerðarþoli skírskotar til þess, að áður en úrskurður dómsins var kveðinn upp, hafi gerðarþoli höfðað mál hér á landi til að fylgja eftir kröfu sinni um forsjá fyrir íslenskum dómstól. Það hafi hún gert á grundvelli ákvæða barnalaga nr. 20/1992 og stefnt málinu inn samkvæmt b-lið 1. mgr. 56. gr. þeirra laga. Börnin, sem um sé deilt í málinu, séu öll hér á landi hjá móður sinni, gerðarþola, sem einnig búi hér. Þá eru aðilar málsins íslenskir ríkisborgarar. Telur gerðarþoli rétt og eðlilegt, að íslenskir dómstólar dæmi í forsjárdeilunni, þar sem börnin séu hér. Þegar af þeirri ástæðu geti ekki orðið um framsal að ræða á grundvelli úrskurðar hins bandaríska dómstóls. Birting hafi að vísu ekki tekist á stefnunni í forræðismálinu, en þeirri viðmiðun er vikið til hliðar í úrskurði vegna forræðisdeilna milli landa, sbr. 3. mgr. 21. gr. laga nr. 160/1995, og heimilt að kveða upp úrskurði, þótt stefnubirting hafi ekki tekist.

Þá heldur gerðarþoli því fram, að framsal barna frá forsjárforeldri sé ekki heimilt samkvæmt barnalögum. Það sé mjög gróf aðgerð gagnvart barni að taka það frá móður sinni, sem hafi forsjá þess og annast það frá fæðingu. Slíkt sé andstætt íslenskum barnarétti, íslenskri réttarvitund og meginreglum stjórnarskrár um friðhelgi einkalífs, heimilis og fjölskyldu. Slík beiðni sé því ekki í samræmi við 1. gr. aðfararlaga um að vera samrýmanleg íslensku réttarskipulagi. Hún sé ekki í samræmi við grundvallarreglur hér á landi um verndun mannréttinda, og beri því að synja um afhendingu barnanna á grundvelli 4. tl. 12. gr. laga nr. 160/1995. Gerðarþoli bendir enn fremur á, að hún sé forráðamaður barnanna og því réttur umsjónaraðili. Þótt skilnaðarskilmálar kveði á um rétt gerðarbeiðanda til íhlutunar í uppeldi barnanna, sé hvergi skýrum orðum kveðið á um, að forsjá þeirra sé sameiginleg. Hugtakið „joint custody“ sé ekki notað.

Þá staðhæfir gerðarþoli enn fremur, að það kunni að vera börnunum beinlínis hættulegt að vera framseld með þeim hætti, sem gerðarbeiðandi krefst. Í málinu liggi fyrir, að faðirinn hafi beitt þau líkamlegu ofbeldi á umliðnum árum. Þessu til stuðnings vísar gerðarbeiðandi til ákvæðis 2. tl. 12. gr. laga nr. 160/1995 um, að alvarleg hættu sé á, að afhending muni skaða barn andlega eða líkamlega eða koma því á annan hátt í óbærilega stöðu. Þá vekur gerðarþoli athygli á því, að í greinargerð með nefndri lagagrein komi fram, að ágreiningur hafi orðið á milli ríkja, sem vildu sterkan samn-

ing með fáum undantekningartilfellum, og ríkja, þar á meðal Norðurlanda, sem vildu, að samningurinn hefði að geyma undantekningarákvæði með hliðsjón af því, hvað barni væri fyrir bestu. Íslenskir dómstólar hljóti að meta ákvæði þetta út frá meginreglum íslensks barnaréttar um, að alltaf skuli hafa það að leiðarljósi, sem barni sé fyrir bestu. Ekkert liggi fyrir um áform gerðarbeiðanda um börnin, hver eigi að annast þau í Bandaríkjunum og við hvaða aðstæður þau þurfi að búa í dagvistinni. Ljóst sé, að gerðarbeiðandi vinni erfiða vinnu langan vinnudag og hafi engar aðstæður sjálfur til að sinna börnunum. Hingað til hafi hann ekki einu sinni getað sinnt þeim í fríum.

Þá er það krafa gerðarþola í málinu, að könnuð verði afstaða barnanna, og bendir hún í því sambandi á ákvæði 17. gr. laga nr. 160/1995, sbr. ákvæði 34. gr. barnalaga. Bendir gerðarþoli á, að börnin séu öll komin á þann aldur, sem um sé rætt í athugasemdum við nefnda 17. gr. Þau séu einnig vel meðvituð um stöðu málsins, þótt gerðarþoli hafi eftir megni reynt að hlífa þeim við því tilfinningaróti, sem fylgt hefur málaferlum foreldranna.

Gerðarþoli heldur því fram, að gerðarbeiðandi hafi beitt börnin ofbeldi, bæði líkamlegu og andlegu, og hafi þau mál komið upp í tengslum við skilnaðarmálið. Hafi þau öll þurft á aðstoð geðlækna að halda eftir skilnaðinn, á meðan þau voru í Bandaríkjunum, og hafi þau verið sérstaklega illa haldin vegna umgengni við föður, bæði mjög spennt og ofvirk. Eftir komuna hingað til lands hafi þeim batnað verulega, séu í mun betra jafnvægi en áður og líði augljóslega mun betur. Þau hafi tekið þátt í íþróttanámskeiðum í sumar og hafið skólagöngu í byrjun september ískóla.

Gerðarþoli kveðst ekki hafa í hyggju að hamla umgengni gerðarbeiðanda við börn sín og er reiðubúin að gera samkomulag um, að þau dveljist hjá honum í leyfum, jólaleyfi, páskaleyfi og sumarleyfi, eftir því sem unnt er að koma slíku við. Hún kveðst enn fremur reiðubúin að beita sér fyrir því, að gerðarbeiðandi hafi samband við börn sín með reglubundnum hætti, svo sem í síma eða með tölvutækni.

Niðurstaða.

Hér að framan var gerð grein fyrir úrskurðum hins bandaríska dómstóls, sem gerðarbeiðandi reisir kröfu sína á. Eins og kom fram í úrskurðinum frá 4. ágúst sl., varð útivist af hálfu gerðarþola, en þá var hún komin til Íslands með börnin. Ber niðurstaða dómstólsins það með sér, að hann tekur mið af þessari staðreynd.

Í samræmi við ákvæði 17. gr. laga nr. 160/1995 ræddi dómurinn við börn málsaðila, og er það álit hinna sérfróðu meðdómsmanna, að tvö hin eldri hafi borið fullt skynbragð á þann þátt málsins, sem snýr að dvalarstað

þeirra. Þau lýstu yfir eindregnum vilja sínum til að dveljast áfram hjá móður sinni. Hið sama kom og fram hjá hinu yngsta, þótt aldurs vegna sé ekki rétt að gefa vilja þess sama vægi og hinna eldri. Það er enn fremur álit meðdómsmanna, að framburður barnanna lýsi raunverulegum vilja þeirra og hvorki hafi verið um að ræða samantekin ráð þeirra né að þeim hafi verið lögð orð í munn. Telja meðdómsmennirnir, að eldri börnin tvö hafi náð þeim aldri og þroska, að rétt sé að virða vilja þeirra. Meta meðdómsmenn framburð barnanna svo, að þau séu nú andvíg því að flytjast til gerðarbeiðanda.

Þá er það enn fremur álit meðdómsmanna, að hugsanlegt sé, að afhending barnanna geti verið þeim skaðleg vegna þess álags, sem aðskilnaður frá móður og flutningur til föður og unnustu hans myndi hafa í för með sér. Kom það fram í framburði gerðarbeiðanda, að hann ætlar unnustu sinni að annast börnin ásamt sér og utanaðkomandi heimilishjálp, en gerðarbeiðandi og unnustan vinna bæði langan vinnudag.

Samkvæmt framansögðu er það niðurstaða dómsins, að synja beri kröfu gerðarbeiðanda með vísan til 2. og 3. tl. 12. gr. laga nr. 160/1995. Rétt þykir, að málskostnaður falli niður.

Arngrímur Ísberg héraðsdómari og sálfræðingarnir Sólveig Ásgrímsdóttir og Þórkatla Aðalsteinsdóttir kveða upp úrskurðinn.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfu gerðarbeiðanda er hafnað.

Málskostnaður fellur niður.
